

Arrest

nr. 194 199 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 21 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 november 2016 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 maart 2017.

Gelet op de beschikking van 6 september 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De beslissing wordt op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) wordt aan de partijen bij beschikking van 6 maart 2017 de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 31 oktober 2016.

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele en de materiële motiveringplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), de schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en van artikel 8 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het vertrouwensbeginsel, zet zij niet op concrete wijze uiteen waaruit de schending precies zou bestaan zodat dit middelonderdeel onontvankelijk voorkomt.

De verzoekende partij voert een hoofdzakelijk theoretisch betoog. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in het kader van de formele motiveringsplicht nalaat aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet afdoende de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De bestreden beslissing wordt genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Er wordt daarbij aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum op het moment van de arrestatie. De verzoekende partij gaat niet op concrete wijze in op voormeld motief en betwist de opgenomen motivering dan ook niet. De verzoekende partij toont niet aan dat de door de gemachtigde gemaakte vaststelling, mede gelet op het bepaalde in voormeld artikel 7, eerste lid, niet reeds zou volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de (formele en materiële) motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond.

De verzoekende partij betoogt verder, wat de concrete elementen betreft, dat zij effectieve en genestelde banden met België heeft, dat zij samen met haar gezin sedert 31 januari 2012 ononderbroken op het grondgebied verblijft en in die periode haar familiaal, sociaal en cultureel leven heeft opgebouwd in België. Zij meent dat in deze omstandigheden de hechte banden met België manifest vaststaan.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geenszins concretiseert, laat staan staaft, waaruit haar effectieve, genestelde en hechte banden met België bestaan, noch waaruit haar sociaal en cultureel leven zou bestaan. Evenmin zet de verzoekende partij op concrete wijze uiteen - waar zij betoogt dat zij het nodige had kunnen doen om de “desbetreffende” informatie te verkrijgen en deze aan het dossier toe te voegen, minstens haar standpunt hieromtrent kenbaar te maken - welke informatie of welk standpunt zij bedoelt. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

Aangaande haar familieleven, stelt de verzoekende partij dat zij sinds geruime tijd haar familiaal leven in België heeft opgebouwd en haar kind hier is geboren. Zij meent dat haar situatie valt onder artikel 8 van het EVRM, maar dat niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° van het EVRM. De gemachtigde kan niet verantwoorden dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om haar naar haar land van oorsprong te repatriëren, evenmin zou een grondige afweging zijn gebeurd tussen het leed dat bij haar zou worden veroorzaakt en het nagestreefde legitieme doel, aldus de verzoekende partij.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering naar het land van oorsprong betreft, wel een bevel om het grondgebied van België te verlaten, evenals dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij men beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. De Raad benadrukt verder dat het niet volstaat een gezinsleven aan te tonen in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat aan mevrouw A. S. en haar minderjarige dochter - die de verzoekende partij in haar verzoekschrift benoemt als haar echtgenote en haar dochter - op dezelfde datum een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Zodoende blijkt een scheiding van het gezin niet aan de orde te zijn en derhalve evenmin een inmenging in het familiaal leven van de verzoekende partij.

In de mate dat zij verwijst naar haar banden en privéleven in België, toont de verzoekende partij met haar betoog evenmin een schending van het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM aan. De verzoekende partij beperkt zich immers tot algemene en loutere beweringen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

2.2. Op 21 maart 2017 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in.

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Ter terechtzitting van 27 september 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 6 maart 2017 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij te volharden in haar verzoekschrift.

2.4. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij door te volharden volledig voorbijgaat aan het doel van de vraag om te worden gehoord, zijnde haar visie ten aanzien van de inhoud van de beschikking waarmee zij het niet eens is, kenbaar te maken. Zij brengt geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Het betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de beschikking. De inhoud van de beschikking blijft derhalve overeind.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voormelde beschikking van 6 maart 2017 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

2.5. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Korte debatten

Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC